

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Dibácsi Zsuzsanna (címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Vavró Hajnal (címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 8. napján kelt 33.P.23.250/2011/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. és 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperes által a 2010. május 20-án, valamint a 2010. szeptember 6-án megtartott társasházi közgyűlésen megtett kijelentései okán kérte a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását, az alperes eltiltását a további jogsértéstől, kötelezését a jogsértő tevékenység abbahagyására, valamint marasztalását 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésében.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 5.000 forint tőkét.

Határozatának indokolásában idézte az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében, a 61. § (1)-(2) bekezdésében, a Római Egyezmény 10. cikk 1-2. pontjában, a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, a 76. §-ában, a 78. § (1)-(2) bekezdésében, a 84. § (1) bekezdésében foglalt szabályozást, a PK 12, 13, 14, 15. számú állásfoglalásban írtakat. Utalt a Társasházakról szóló 2003. évi CXXXII. törvény rendelkezéseire, idézte a törvény 51. § (1) bekezdésének a számvizsgáló bizottság jogkörét szabályozó rendelkezéseit.

Tényként rögzítette, hogy a perbeli időszakban a felperes a ... szám alatti társasház közös képviselőjét látta el, míg az alperes a számvizsgáló bizottság elnöke volt.

A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján azt állapította meg, hogy a peres felek között a társasház gazdálkodásával kapcsolatosan szakmai vita alakult ki. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy valamennyi, a felperes keresetében sérelmezett alperesi közlés ezen szakmai vita során megfogalmazott véleménynyilvánításnak minősül, kivéve a felperes képzettségével kapcsolatos állítást, mellyel kapcsolatosan a felperes maga sem vitatta azt, hogy nem rendelkezik társasházkezelői képesítéssel. Ezen közléssel tehát az alperes nem állított valótlanosságot. A továbbiakban kifogásolt összes kijelentést a tényekből levont alperesi következtetésként értékelte.

Kiemelte, hogy a társasház gazdálkodásával kapcsolatos vita nem képezheti személyiségi jogi per alapját. A jóhírnév megsértése iránti per - az egységes bírói gyakorlat értelmében - nem arra szolgál, hogy a bíróság állást foglaljon és értékelje az egyik vagy másik fél álláspontjának az érték- és igazságtartalmát. Ezért nem vizsgálhatta azt, hogy az alperes, mint a számvizsgáló bizottság elnöke az általa megfogalmazottak tekintetében szakmailag helyesen járt-e el. Nem képezhette az sem a per tárgyát, hogy a felperes, mint közös képviselő megfelelően járt-e el a társasház ügyeinek intézése során.

Mindezek rögzítése mellett megállapításokat tett az egyes kifogásolt közlemények vonatkozásában is.

Az 1. pontban megjelölt „350.000 forint került jogtalanul kifizetésre, ... úr megszegte a megállapodást, mert az SZB hozzájárulása nélkül fizette ki a 350.000 forintot, amivel nem tud elszámolni” közlés vonatkozásában kifejtette, hogy az alperes a számla kifizetésével kapcsolatos aggályait fogalmazta meg. Következtetését abból a tényből vonta le, hogy a felperestől igényelte az SZB a kifizetés részletezését, ennek a kérésnek azonban a felperes nem tett eleget. Ennek tényéből került sor a 2. pontban megfogalmazott következtetés levonására, mely szerint a felperes „önállósította magát az SZB tagoktól, mindent egyedül és önállóan végzett el, amit ő gondolt, senkit nem kérdezett meg”. Ezen kitételt az első fokon eljáró bíróság szintén a tényekből levont következtetésként értékelte.

A 3. pontban megjelölt „nincs meg a társasházkezelői vizsgája” közlés vonatkozásában arra utalt, hogy a tényállítást nem vitatta a felperes.

A 4. és 5. pontokban kifogásolt „nem tett semmit a kintlévőségek behajtására”, „nagy összegű kintlévőségeket halmozott fel” kijelentések tekintetében arra mutatott rá, hogy a tartozások behajtását az SZB és annak elnöke jogosult ellenőrizni, ezen ellenőrzési jogkörből eredően került sor a következtetés megfogalmazására, ami nem áll ellentétben a tényekkel, nem indokolatlanul sértő, bántó vagy megalázó.

A 6. pontban jelölt „telefonos ügyfélszolgálatot lát el, egész nyáron Siófokon van” kijelentés vonatkozásában nem talált olyan elemet, ami a felperes személyét sérthetné, ugyanakkor a tanúk alátámasztották azt, hogy valóban volt olyan nyár, amikor a felperest nem lehetett elérni.

A 7. pontban megjelölt „nincs hathatós intézkedés” közlést olyan véleménynek találta, ami nem indokolatlanul sértő, bántó. A következtetés levonására az SZB elnök által tapasztaltak alapján került sor.

A 8. kitétel, mely szerint „adminisztratív igazából semmit nem intézkedik” olyan kritika, amellyel az alperes a felperes tevékenységét illethette.

A 9. pontban kifogásolt „tulajdonképpen egy teljes anarchia és káosz lesz itt a házban, ez nem megengedett” nyilatkozat a tényekből levont olyan álláspont, ami megengedett véleménynek, kritikának tekinthető.

A 10. kitétel, a „vigye a háznak a pénzét és akkor ellenőrizhetetlen lesz” kifogásolt közlés nem sugallja azt, hogy a felperes bűncselekményt követett volna el, az alperes véleménynyilvánításáról van szó.

A 11. pontban kifogásolt „nem jár utána ... úr a kamatoknak” a gazdálkodás ellenőrzése során kifejtett álláspont.

Az utolsóként, a 12. pontban megjelölt „hazugság minden amit állít” közlés olyan vélemény, ami nem tekinthető indokolatlanul bántó, sértő véleménynyilvánításnak.

A továbbiakban az elsőfokú bíróság arra mutatott rá, hogy a felperes a társasházi közösségen belül kvázi helyi érdekeltségű közszereplőnek minősül. Ezen speciális szerepe okán fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, mint általában a tulajdonostársakat, a gazdálkodást érintően pedig a társasház vezetőségét, tagjait megilleti a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő jog. A társasházban a gazdálkodásra vonatkozó kérdések közügyeknek számítanak. A társasház vezetője fokozottan köteles tűrni a tevékenységével összefüggésben őt ért kritikát, bírálatot, különösen abban az esetben, ha az a számvizsgáló bizottság vagy annak elnöke részéről fogalmazódik meg.

Mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság összességében tehát úgy ítélte meg, hogy az alperes által megfogalmazott következtetések, vélemények - szakmaiságukat nem vizsgálva - nem tekinthetők indokolatlanul sértőnek, bántónak, megalázónak, a logika szabályaival nem állnak ellentétben, ezért a teljes keresetet elutasította.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat megváltoztatását, a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte.

Fellebbezési álláspontja szerint az 1. pontban megjelölt közlés nem véleménynyilvánítás, hanem egyértelmű tényállítás. A 4. és 5. pontban megjelölt kijelentések olyan tényállítások, melyek valótlanok. Hivatkozott arra, hogy a perben bemutatta mindazon intézkedéseket, melyeket a behajtás érdekében tett. Ha a kijelentés véleménynyilvánításként lenne értékelhető, az abban az esetben is túlzónak, aránytalannak és jogsértőnek minősül. Ennek megítélése során figyelemmel kell lenni az alperes által betöltött pozícióra is.

Ugyanezen álláspontot fejtette ki a 8. pontban kifogásolt közlés tekintetében is.

Megítélése szerint a 7. pontban rögzítettek szintén tényállításnak minősülnek. Abban az esetben, ha véleményként lenne értékelhető, az szintén indokolatlanul bántó, sértő vélemény.

Vélekedése szerint tévesen vonta az első fokon eljáró bíróság a közös képviselőt a magánszemélyeket megillető védelemhez képest szűkebb körű megítélés alá.

A 2. pontban foglalt közlés vonatkozásában arra hivatkozott, hogy nem merült fel olyan feladat, melyet a rendes ügymenettől eltérően kellett volna végeznie.

A 6. pontban megjelöltek valótlan tényállításként értékelte, hivatkozva arra, hogy a meghallgatott tanúk alátámasztották, hogy nem fordult elő olyan eset, miszerint intézkedésre kérték volna fel és azt a síófoki tartózkodása miatt ne végezte volna el.

A 9. pontban foglaltakat olyan véleménynyilvánításként értékelte, ami sértő és bántó, miután kvázi egyenlőségjelet tesz a közös képviselői tisztségében maradása és a zűrzavar között. A 12. pontban közölt alperesi kijelentést indokolatlanul bántó, sértő véleménynek tartotta.

Nem fogadta el azt az álláspontot, hogy közszereplőként tágabb tűréshatárral kellene elviselnie a tevékenységét ért negatív véleményeket, bírálatokat.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú határozat helybenhagyása mellett érvelt.

Utalt arra, hogy a jogsértéstől való eltiltásra, valamint annak abbahagyására vonatkozó kötelezésre irányuló kereseti kérelem okafogyottá vált. Egyetértett az elsőfokú bíróság jogi okfejtésével a

véleménynyilvánítási szabadság korlátját érintően. Előadta, hogy miután az elsőfokú bíróság megállapította azt, hogy a sérelmezett kijelentései a véleménynyilvánítás körébe esnek, szükségtelen volt a hivatkozások tételes vizsgálata.

Hangsúlyozta, hogy nem csak joga, hanem kötelessége is a gazdálkodás ügyeinek vizsgálata, melynek eleget is tett.

A perköltség meghatározása körében kérte annak értékelését, hogy a felperes társasházi per indítása helyett a személyét támadta hosszadalmas eljárás keretében, keresete előterjesztése a joggal való visszaélésnek minősül.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárásának eredményeként rendelkezésre álló adatok alapján helytállóan állapította meg tényállását, az abból levont következtetéseivel és az ekként meghozott érdemi döntésével egyetértett, ezért az első fokú határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a perbeli jogvita jellegét és okszerűen állapította meg azt is, hogy személyiségi jogi per keretében nem dönthető el egy, a társasház vezető tisztségviselői között zajló, a gazdálkodással, valamint a közös képviselői tevékenység ellátásával kapcsolatos vita.

Ezen megállapítása mellett az első fokon eljáró bíróság megfelelően tette vizsgálat tárgyává a felperes kereseti kérelmében 12 pontba foglaltan megjelölt, jogsértőnek tartott közléseket és fejtette ki ezekkel kapcsolatosan megállapításait, álláspontját. Ezen kitételek tételes vizsgálata - az alperesi állásponttal ellentétben - nem volt szükségtelen, tekintettel arra, hogy a kereseti kérelem alaposága vagy alaptalansága tárgyában csak úgy hozható megalapozott döntés, ha a bíróság a kifogásolt közlések vonatkozásában is állást foglal. Mindez nem jelenti azt, hogy ezen állásfoglalás a társasházat érintő, a gazdálkodással kapcsolatos vitára is kiterjedne, azt azonban szükséges volt górcső alá venni, hogy a vita során elhangzott-e olyan, jogsértő kijelentés - figyelemmel az azok elhangzásához vezető körülményekre és a szövegkörnyezetre is - ami megalapozhatná a személyiségvédelmet. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatnak megfelelően járt el, amikor nem csupán általánosságban fejtette ki álláspontját a perbeli jogvitát érintően, hanem ezt megtette minden egyes sérelmezett közlés vonatkozásában.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy - az elsőfokú bíróság megítélésétől eltérően - a felperes nem tekinthető közszereplőnek. Ugyanakkor a perbeli társasház közös képviselőjeként ennek a kisebb közösségnek olyan sajátos szereplője, aki a társasház előtti szerep- és feladatvállalásából adódóan, a munkájával összefüggésben el kell, hogy viselje az őt érintő kritikai megnyilvánulásokat. Kiemelten vonatkozik ez arra az esetre, ha a bírálat olyan személy részéről éri munkáját, tevékenységét, aki a közös képviselő munkájának ellenőrzésére hivatott szerv elnöke. A társasházakról szóló 2003. évi CXXXII. törvény 51. § (1) bekezdés a) pontja jogosítja fel a számvizsgáló bizottságot arra, hogy bármikor ellenőrizheti a közös képviselő, illetőleg az intéző bizottság ügyintézését.

Mindebből következően tehát a felperes közéleti szerepvállalása eredményezi azt, hogy fokozottan köteles tűrni a személyével szemben megfogalmazott azon véleménynyilvánításokat, melyek a közös képviselői tevékenységével összefüggésbe hozhatók, még abban az esetben is, ha azok negatív értékítéletet fogalmaznak meg.

A felperes fellebbezésének tükrében a másodfokú bíróság az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatában írtakat hangsúlyozza, miszerint a vélemény annak érték- és

igazságtartalmára tekintet nélkül védett, azaz mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, függetlenül a közlés módjától, érték- és valóságtartalmától. Ezért a bíróságnak nem képezi feladatát az adott vélemény érték- és igazságtartalmának vizsgálata. A véleménynyilvánítás ugyanis csak akkor válik jogellenessé, ha a bíráló túllépi a szabad véleménynyilvánítás határait, ha a kritika önkényes, nem felel meg az emberi gondolkodás, ítéletalkotás elemi szabályainak, társadalmi rendeltetésének. A kritikát, véleménynyilvánítást, a véleményt adó személy személyes értékítéletét alkotmányos védelem illeti meg akkor is, ha esetleg hamis, nem a valóságnak megfelelő vagy annak hangvétele kifogásolható.

A rendelkezésre álló peradatok alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperesi véleménynyilvánítás nem nélkülöz minden alapot, ezt a tanúvallomások kellőképpen alátámasztották. Az alperes által megtett közlések nem tekinthetők kirívóan bántó, lealázó, lealacsonyító véleménynyilvánításnak, azok kifejezőmódjában sem.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme alapján a másodfokú bíróság utal arra, hogy a személyiségi jogvédelem érdekében előterjesztett kereset nem jelenthet joggal való visszaélést, még abban az esetben sem, ha utóbb az igény nem bizonyul alaposnak. Ekként a perköltség meghatározása körében a felperes magatartását, eljárását értékelni nem lehet.

A másodfokú bíróság a perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott. Az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg. A jogvita egyszerű megítélésére, az alperesi képviselő által kifejtett munkatevékenységre, valamint annak tényére figyelemmel, hogy bár a jogvita 2011. évben indult, de az alperes képviselője csak a másodfokú eljárás során járt el, eltúlzottnak találta a megbízási szerződésben meghatározott munkadíj iránti igényt. A munkadíj összegét a rendelkező részben foglaltak szerint, mérlegelési tevékenység eredményeként határozta meg 30.000 forint összegben.

A pervesztes felperes köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel.

Budapest, 2015. január 29.

. Hercsik Zita s.k.  
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Pusztai Anita s.k.  
bíró

. Kisbán Tamás s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

